

מ"ת 37727/12/14 - מדינת ישראל נגד עומר נוצריאט,הילאל ג'ומעה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

17 פברואר 2015

מ"ת 37727-12-14 מדינת ישראל נ'
נוצריאט(עציר) ואח'
לפני כב' השופטת מיכל ברק נבו

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

המשיבים

1. עומר נוצריאט (עציר)

2. הילאל ג'ומעה (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת: עו"ד נטלי חגי

ב"כ המשיב 2: עו"ד משה ליפשיץ

המשיב 2 התייצב

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נגד משיב 2 הוגש כתב אישום ביחד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים. יצוין, כי היום ככל הנראה הוגשה בקשה לתיקון כתב אישום, אך מאחר שאין עדיין החלטה בבקשה זו, אתייחס לכתב האישום המקורי.

על פי כתב האישום, מיוחסת למשיב 2 עבירה של חבלה במזיד, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, יחד עם סעיפים 29 ו-144(א) לחוק, וכן התפרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק.

כתב האישום מתייחס לאירוע שהתרחש ביום 9.11.14, כאשר פרצו מהומות בעיר טיבה בכניסה לעיר, סמוך לגשר טיבה.

משיב 2 משוחרר בתנאים מזה זמן. כיום תנאי שחרורו כוללים מעצר בית מלא בטיבה, ללא פיקוח, כאשר מותר למשיב להתאווור במשך 4 שעות ביום בין השעה 10:00 - 14:00.

עמוד 1

למעשה, עד היום לא התקיים דיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, מאחר שב"כ משיב 2 ביקש מעת לעת לדחות את הדיון בעניין זה.

טוען ב"כ משיב 2, כי משיב זה אינו קשור באירוע המרכזי שהתרחש באותו יום, הוא אירוע של שריפת כלי רכב של אדם יהודי ו"לינץ" שבוצע בו. לדבריו, הדבר היחיד שמיוחס למשיב 2 בכתב האישום, ולגביו הוא מסכים כי יש ראיות לכאורה, הוא זריקת אבנים, אך זאת - באזור שהיה מרוחק עשרות מטרים מהמקום שבו היה ניסיון הלינץ'.

הסנגור מפנה לשתי הודעות של המשיב ולהודעה של אדם בשם מוחמד חאג' יחיא. אותו חאג' יחיא מתאר מצב שבו שוחח עם המשיב ועם אחר, רעול פנים. מוחמד נשאל מה היה המרחק בין הרכב השרוף לבין המקום שבו נערכה אותה שיחה והוא השיב "70 או 80 מטר". המשיב מתייחס לאותה שיחה ואומר בהודעתו מיום 1.12.14, עמוד 2 שורות 21 - 25, שרעול הפנים היה עם מוחמד ולא אתו. הוא שמע את מוחמד שואל את רעול הפנים איך הוא ידע שהאיש יהודי ורעול הפנים אמר "שאלנו אותו". לאחר מכן, מציין המשיב, כי הסתלק מהמקום. עוד מציין הסנגור, כי חרף תשובה זו של המשיב, לא מצאה המבקשת לנכון לחזור ולשאול את מוחמד בנקודה זו, ולא אימתה או הפריכה את תשובתו של המשיב בנקודה זו.

לדברי משיב 2, הוא זרק אבנים לכיוונו של כביש ריק, כביש עליו ביצעה המשטרה מחסומים, וזאת כפעילות אזרחית מחאתית, מבלי שניסה לסכן איש ומבלי שהיה לו קשר ללינץ' שבוצע עשרות מטרים ממנו.

ב"כ המבקשת מציינת, כי הרקע לכתב האישום הוא האירועים החמורים שהתרחשו באותו יום. לטענתה, לא ניתן לנתק את מעורבותו של המשיב באירועי אותו יום, מכלל התמונה, וזאת למרות שהמבקשת אינה מייחסת למשיב מעורבות בשריפת הרכב או בלינץ' עצמו. היא מפנה להודעתו של המשיב מיום 19.11.14, עמוד 2 שורה 4 ואילך, בה מציין המשיב עצמו שהרקע להגעתו לגשר היה אירועים גזעניים נגד ערבים, שבגינם נערכה הפגנה, עליה הודיע לו בן דודתו. המשיב עצמו מציין באותה הודעה (שורה 12 ואילך) כי בתחילה לא היה רעול פנים, והוא אומר "זרקנו אבנים על הכביש הראשי". ובהמשך "לאחר שהמשטרה הלכה חזרנו וזרקנו אבנים פעם שנייה". המשיב מציין כי בהמשך גם שם רעלה על הפנים והלך לזרוק אבנים על הכביש. ב"כ המבקשת מציינת, כי ההתייחסות למרחק של 70 - 80 מטרים מהרכב השרוף היא למועד שבו נערכה שיחה בין מוחמד חאג' יחיא למשיב לרעול הפנים האלמוני. היא מציינת, כי מהודעתו של מוחמד לא ניתן לדעת מי משני בני שיחו הסביר כיצד זיהו את היהודי. מוחמד משיב ברבים. חרף זאת, לא האשימו את המשיב 2 בביצוע אותה "סלקציה". עם זאת, ברור כי המשיב נכח באותה שיחה, וזהו הרקע שבו צריך לראות את כלל האירועים. לטענתה, על רקע דברים אלה, הרי שהתנאים בהם משוחרר המשיב הם תנאים מקלים למדי.

למעשה, הדיון לפני נערך היום מאחר ששירות המבחן נתבקש להגיש תסקיר בנוגע לאפשרות שהמשיב ייצא לעבודה. התסקיר אינו ממליץ על אפשרות זו, ומעלה מספר נקודות בעייתיות. ניתן להניח, כי אלמלא העדר ההמלצה, גם היום לא הייתי נדרשת לשאלת הראיות לכאורה.

למעשה, כל שיש לפניי הן 3 ההודעות שהוזכרו לעיל - שתיים של המשיב (מיום 19.11.14 ומיום 1.12.14) והודעתו של מוחמד חאג' יחיא מיום 16.11.14. המחלוקת בין הצדדים צרה למדי. לאחר ששמעתי את טענותיהם ועיינתי בהודעות

הנ"ל, אני סבורה כי אני צריכה לקבוע האם יש ראיות לכאורה לכל הנטען כלפי משיב 2 בכתב האישום, ולטעמי - בהתבסס על הדברים שהמשיב עצמו אומר בהודעתו, בצירוף הרקע לאירועים, כאשר ברור שהמשיב הגיע למקום על מנת להשתתף בהפגנה, כאשר היה שותף לשיחה שבה נאמר שבוצעה "סלקציה" לאותו יהודי (וזאת בהנחה שלא הוא אמר את הדברים), בצירוף זריקת האבנים על הכביש במספר הזדמנויות, גם אחרי שהמשטרה עזבה את המקום ובצירוף בחירתו לעטות רעלה בשלב מסוים, קיימת תשתית ראייתית מספקת לשחרורו של המשיב 2 בתנאים מגבילים. בעניין זה, נראה לי שיש טעם בדברי ב"כ המבקשת, כי התנאים שהושתו על המשיב, שנמצא במעצר בית ללא פיקוח, עם 4 שעות התאווורות ביום, אינם תנאים מחמירים, נוכח התמונה הכוללת.

נראה לי, כי התרשמות שירות המבחן, כעולה מהתסקיר מיום 11.2.15, לפיה המשיב משתמש בסמים ונמצא בקשר עם עוברי חוק, אינה נובעת מקשיי תקשורת. קצינת המבחן ציינה כי התרשמה שהמשיב מאופיין בהתנהגות נגררת, אימפולסיבית ובעייתית, תוך קושי להתמודד עם דחיית סיפוקים מתוך תחושת כעס ותסכול. בצד זה, צוינו הקשיים עמם מתמודד המשיב במסגרת מעצר הבית, בעיקר בהיותו נעדר מקורות פרנסה וחסר תעסוקה. חרף קשיים אלה, סבורה קצינת המבחן בסופו של דבר כי הפרמטרים שנבחנו מצביעים על רמת סיכון בינונית להישנות התנהגות אלימה מצד המשיב, ומידת החומרה הצפויה מהתנהגות זו צפויה אף היא להיות בינונית. שילוב של דרגת מסוכנות זו עם השימוש בסמים והקשר עם עוברי חוק הוביל את שירות המבחן שלא להמליץ על הקלה בתנאים ועל מתן אפשרות לצאת לעבודה.

העובדה כי המשיב אינו רואה כל קושי בכך שהוא משתמש, על בסיס קבוע, בסמים, כאשר הוא משוחרר בתנאים מגבילים עקב כתב אישום שהוגש נגדו בגין ביצוע עבירות לא פשוטות, מעוררת קושי. בנסיבות הללו, אני סבורה כי יש מקום להתעלם מהמלצת שירות המבחן, מה גם, שכידוע, בית המשפט ייטה שלא לסטות מהמלצה שלילית מאת שירות המבחן (בש"פ 700/15 מדינת ישראל נ' טייטו [2.2.15]).

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה לאפשר למשיב הקלה בתנאי השחרור, באופן שיוכל לצאת לעבודה, ותנאי שחרורו הקיימים ייוותרו על כנם.

ניתנה והודעה היום כ"ח שבט תשע"ה, 17/02/2015 במעמד הנוכחים.

מיכל ברק נבו, שופטת